



LE ENO JE POTREBNO

SPODBUDA

V prejšnjem šolskem in pastoralnem letu in nato skozi vse leto smo se srečevali na teh uvodnih straneh z razmišljanji sestre Polone Švigelj, uršulinke. Letos pa sem povabila k pisanju uvodnikov duhovnega pomočnika g. Rafaela.

Vesela sem, da že deseto leto ustvarjamo ta časopis z vedno novimi idejami in zgodbami o življenju in delu naših stanovalcev, zaposlenih, prostovoljcev, naših najmlajših Miklavžkov in drugih, ki vstopajo v naš Dom. Upamo, da v njem vsakdo odkrije kaj zase, kar ga navduši, mu daje misliti, ga potolaži ali navdihuje k dobremu. Želimo, da bi bilo tako tudi v prihodnje. Hvala vsem, ki si vzamete čas in kaj napišete, da nas obogatite.

V začetku je oral ledino naš g. župnik. Takole je napisal v prvi številki:
»Kot vsake lepe pobude sem vesel tudi te in vas bom z veseljem spremljal in z vami delil lepe pa tudi težke trenutke, ob katerih bomo zoreli kakor pšenica v soncu in vetru, vročini in nevihti, do trenutka, ko bomo postajali kot pšenica kruh za druge.«

Vsem, ki skupaj dozorevamo, Bog povrni.



Leonida

Usmiljeni Samarijan (Lk 10, 25-37)

»Neki človek je šel iz Jeruzalema v Jeriho in je padel med razbojnike. Ti so ga slekli, pretepli, pustili napol mrtvega in odšli. Primerilo pa se je, da se je vračal po tisti poti domov neki pismouk; videl ga je in šel po drugi strani mimo. Podobno je tudi levit, ki je prišel na tisti kraj in ga videl, šel po drugi strani mimo. Do njega pa je prišel tudi neki Samarijan, ki je bil na potovanju. Ko ga je zagledal, se mu je zasmilil. Stopil je k njemu, zlil olja in vina na njegove rane in jih obvezal. Posadil ga je na svoje živinče, ga peljal v gostišče in poskrbel zanj. Naslednji dan je vzel dva denarija, ju dal gostilničarju in rekel: »Poskrbi zanj in

kar boš več porabil, ti bom nazaj grede povrnil.« Kaj se ti zdi, kateri od teh treh je bil bližnji tistemu, ki je padel med razbojnike?» Oni je dejal: »Tisti, ki mu je izkazal usmiljenje.« In Jezus mu je rekel: »Pojdi in ti delaj prav tako!«

Jezus nas v evangeliju uči, da bi bili pozorni do bližnjih, ki nam jih je Bog dal. Žalostno je srečevati ljudi, ki vsakodnevno prezirajo druge ali ne znajo biti prijazni; celo ko jih lepo pozdraviš, ti nič ne odgovorijo. Jezus je velikokrat videl tako človeško držo, zato nas uči po usmiljenem Samarijanu, da bi bili drugačni: pozorni v besedah in dejanju do bližnjega. Če računamo na to, da bo Bog usmiljen do nas, ravnajmo tudi mi s tako ljubeznijo do sočloveka.

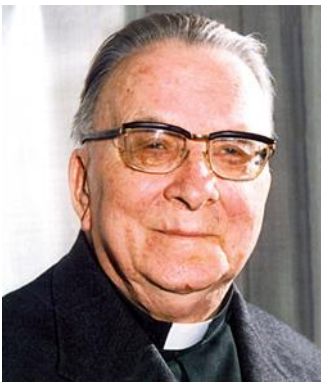
Dhp g. Rafael

SVETNIKI – BOŽJI PRIJATELJI

Vi ste luč sveta – sveti na Slovenskem

»BODITE SVETI, KER SEM JAZ SVET.« (1 Pt, 1,16); Bog vsakega človeka kliče k svetosti;

Misijonar Andrej Majcen, goduje 25. septembra



Svoje življenjsko poslanstvo je pričel 30. septembra 1904 v Mariboru, kjer je bil njegov oče Andrej uradnik na sodišču; prvorojenec Andrej, ki ga je oče, zaveden Slovenec, imenoval Slavko, je namesto rojstnega dneva praznoval svoj krstni dan, ko je 9. oktobra 1904 v frančiškanski cerkvi Matere usmiljenja prejel začetek nadnaravnega življenja. Mati Marija, ki je izvirala iz sloveče Koroščeve družine v Sv. Juriju ob Ščavnici (iz te družine je bil tudi duhovnik, politik Anton Korošec), je želela, da

bi njen prvorojenec postal duhovnik. Izročala ga je v varstvo Materi Božji. »Ne pozabi, da si Marijin otrok!« Oče pa mu je namenil poklic učitelja, ki naj bi otroke vzgajal z dobroto. Poučeval ga je: »Slavko, bodi vedno dober z vsemi, pa ti ne bo nikdar žal!«

Osnovno in srednjo šolo je Andrej obiskoval v Krškem, kamor je bil po službeni dolžnosti prestavljen oče, potem pa se je odločil za učiteljišče v Mariboru. Iz otroških let mu je ostal v lepem spominu kapucin p. Kamil Požar, ki je v svoji meniški kuti imel pravo shrambo jabolk in drugih dobrot. »Pozneje sicer nisem oblekel meniške kute, vendar sem skušal imeti dobro srce za vsakega, posebej za otroke in sirote, vedno srečen, ko sem lahko delil.«



Devetnajstletni učitelj je svojo prvo službo dobil na salezijanski šoli na Radni in že po enem letu je zaprosil za sprejem med sinove don Boska. Leta 1925 je z izpovedjo zaobljub postal salezijanec. Zatem je deset let preživel na Rakovniku v

Ljubljani, kjer je študiral bogoslovje, obenem pa je deloval kot vzgojitelj in strokovni učitelj rokodelcev (krojačev, čevljarjev, mizarjev), kjer se je veliko naučil za pozneje, ko je postal misijonar. Po mašniškem posvečenju leta 1933 je še dve leti deloval na Rakovniku, potem pa se mu je odprla pot v misijone.



Misijonski križ je prejel v cerkvi na Rakovniku 15. avgusta 1935. V svojih štiriinštiridesetih misijonskih letih je bil graditelj zavodov, strokovnih in tehničnih šol, voditelj delavnic, organizator dejavnosti, ki so mlade uvajale v življenje poštenih državljanov in dobrih kristjanov. Po zgledu apostola Pavla, velikega misijonarja, ki je hotel biti »vsem vse«, se je tudi on trudil biti Kitajec med Kitajci, Vietnamec med Vietnamci.

Odpotoval je na Kitajsko, kjer je uspešno deloval salezijanec Jožef Kerec, doma iz Prekmurja. Pričakal ga je v Kunmingu, kjer sta vodila novoustanovljeni misijon do leta 1951, ko so bili misijonarji izgnani iz Kitajske. Zatem je leto dni deloval v Makau, od koder je odšel v

Vietnam. V Hanoju je dve leti vodil sirotišnico, v kateri je bilo 550 sirot; to je bil začetek salezijanskega dela v Vietnamu. Leta 1954 je bil iz Severnega Vietnama izgnan, po izgonu je dve leti deloval kot ravnatelj velikega zavoda v Hongkongu. Sledilo je dvajset zlatih let njegove misijonske dejavnosti v Južnem Vietnamu (1956–1976). Tu je bil dejansko vse: inšpektorjev delegat, ravnatelj, prvi magister novincev, ki je vzgajal Vietnamce po vietnamsko v don Boskovem duhu.

Ko je leta 1976 moral oditi, je bilo v Vietnamu kar 141 salezijancev, vsi razen enega mlajši od trideset (Tone Ciglar). Izgnanec se je za tri leta ustavil na Tajvanu pri legendarnem misijonskem zdravniku dr. Janezu Janežu. Spomladi 1979 se je vrnil v domovino, kjer je kot misijonar »iz zaledja« deloval še dvajset let. Najprej je bil dve leti v Želimljem, kjer je



bil spovednik in misijonski animator, potem pa se je preselil na Rakovnik, kjer je opravljal isto poslanstvo. Z zlato mašo leta 1983 se je načrtno posvečal duhovnemu zorenju, kar priča petnajst popisanih zvezkov (Osebna duhovnost, Premišljevanja, Duhovni dnevniki). Proti koncu svojega življenja je zapisal: »Danes se posebej zahvaljujem Bogu za prehojeno pot doma in v misijonih. Bog je čudovit, četudi je pot križeva. Srečen sem, da sem to pot prehodil. Ideal vsakega svetega duhovnika je, da bi bil kot drugi Kristus z njim na križu za rešitev duš. Nič ni lepšega, kakor se dajati iz ljubezni do drugih.« Tone Ciglar piše: »Vsi, ki smo ga srečevali, smo na njem občudovali dobroto; postal je nekako poosebljena dobrota Boga Očeta. Vsak, kdor ga je srečal, ga je hotel ponovno

srečati. Ljudje, ki so ga srečevali, izjavljajo, da so ob njem doživljali Božjo bližino.« Božji služabnik je odšel k svojemu Gospodarju 30. septembra 1999, na svoj 95. rojstni dan.

Pripravila Marica

Molitve nekoč

V literarni kotiček smo dodali še stare molitve, ki ste se jih naučili od staršev, starih staršev, sorodnikov ... pa jih še nismo slišali ali pa so pozabljene. Zapišite jih in pošljite, z veseljem jih bomo objavili. Pripišite tudi, kdaj in kdo vas je molitev naučil.

Gremo spat, Boga zvati
na ta kraj Bogi v raj.
Kdor je z Bogom,
on je z njim,
Jezus je Marijin sin.
Zdaj pa dol leži in sladko zaspati
in se nikogar bati.

/Ljudsko izročilo/

Hiša

V šebalski hiši je bil za časa moje mladosti skupen prostor za vse, soba, ki smo ji rekli hiša. Bila je velika in je imela kmečko peč. Pozimi smo se tu sestajali mladi in tudi starejši. Peč je bila velika. Kurili so jo, da je bila topla. Tudi hiša je bila topla. Tu smo se pogovarjali. Starejši so pripovedovali o svojih spominih in razne stare zgodbe. Igrali smo tudi tombolo, in sicer za mali denar. Spominjam se, da ko je klicatelj izvlekel eno, je rekel: »Lulček,« ko pa je izvlekel največjo, 90, je rekel: »Ta stara.« Poslušali smo tudi radio, saj ga doma nismo imeli. Bilo je zabavno in radi smo se imeli.

Večkrat pa smo vzeli sanke in odšli po cesti navkreber. Cesta je bila strma. Ko smo prišli do vrha, smo se spustili navzdol. Avtomobilov še ni bilo. Tako smo zgladili cesto, da je bila nevarna za pešce. Hodilo se je lahko samo pri kraju. Večkrat smo bili kregani.

Cesta je bila makadamska in sneg se je nanjo lepo prijel. Večkrat smo tudi zapregli sanke ene za druge in se peljali. Rekli smo, da imamo vlak. Najhitrejša in največja sanke so bile spredaj, manjše pa zadaj. Večkrat smo se na sanke tudi ulegli. Ko nas je zeblo, smo se odšli pogret v hišo. Moram reči, da smo bili malo in slabo oblečeni, punčke in dekleta v

oblekico ali krilo in jopico. Na nogah smo imele nogavice malo čez kolena, pripete z elastiko na pas. Imeli smo tudi kape. A tudi slaba obleka nas ni zaustavila.

Imela sem lepo mladost. Rada se je spominjam.

Karolina Medvešček

SONČEN OTROK

Ti si sončen otrok!
V tvoji duši so vsi odtenki mavrice.
Nikoli se ne pozabi smejeti
in nikoli ne prenehaj biti sam svoj.
Če bo zemlja prodala sonce,
ti ohrani svoj žarek in ne pozabi,
da si edinstven
in da si ena sama ljubezen!

Tadeja Gnezda

JUNAKI IZ OZADJA

Dodali smo nekaj novega. Zaposleni se nam bodo predstavili s svojimi življenjskimi zgodbami, ki so jih pripravljeni deliti z nami. Hvala vam.

Milan Petrič

Milan Petrič je hišnik v Domu Marije in Marte. Je tisti, ki je v letošnjem letu stopil v »precej velike čevlje« hišnika Petra, ki je to službo v Domu opravljal dolga leta. Nadomestiti nekoga, ki ima za seboj toliko izkušenj in ki je opravljal toliko različnih nalog, ni mačji kašelj. A Milanu ni nič pretežko.

Milan se je rodil 5. 8. 1970 v Ljubljani. Otroštvo in samska leta je preživel v Kamniku pod Krimom (Župnija Preserje) skupaj s starši in 5 let mlajšima bratom in sestro, ki sta dvojčka. V Preserjah je obiskoval tudi osnovno šolo. Ime je najverjetneje dobil po očetu. Njegov godovni zavetnik je sveti Maksimiljan, ki goduje 12. 10.

Eden najlepših spominov, ki Milana vežejo na otroštvo, so počitnice, ko je mamin bratranec pripeljal oslička in so se otroci lahko cela dva



meseca z njim igrali in zanj skrbeli. Veliko pa so mu pomenili tudi trenutki, ki jih je preživel s svojo staro mamo: »Pri njej sem se naučil piti črno projo.«

Pot do Logatca je bila polna različnih postaj, takšnih, kot je življenje: lepih in manj lepih, vse pa ti dajo priložnosti, da se iz njih kaj naučiš. V ljubljanskem Litostroju je delo kovinostrugarja opravljal šest let. Po končanem delovnem dnevu ni počival, saj se je ob delu izobraževal in izučil za strojnega tehnika. Usoda delavcev v Litostroju pa ni bila rožnata: tovarna je propadla in tako si je

moral Milan poiskati drugo službo. Pristal je na Urgenci, kjer je opravljal službo varnostnika leto in pol. Med tem pa se je pokazala nova priložnost. Srečal se je s suhomontažo in se lotil novega posla. Postal je samostojni podjetnik in se ukvarjal tudi z montažo senčil in oken. Ta služba ga je popeljala v svet: montiral je v Čečeniji, Franciji, Nemčiji ... in pa tudi v Logatcu. Logatec res ni daleč od Kamnika pod Krimom, je pa Milan tukaj našel več kot kjerkoli drugje. Ko je montiral v Logatcu, je hodil po sendviče za malico v trgovino. In čeprav je bil oblečen v »pajaca«, je očaral prodajalko Tanjo. Kot pravi Milan: »Pajac ni ovira, mogoče je celo prednost.«

S Tanjo sta sedaj poročena že 21 let. Imata tri sinove: najstarejši Gašper je star 20, Matevž 17 in najmlajši Martin 11 let. Tako kot pri večini vestnih staršev se tudi življenje Milana in Tanje vrti okoli otrok. Vendar pa je bila družina zaradi službe zapostavljena, saj je vsak dan delal do večernih ur. Ni pa trpela samo družina, 12 in več urni delavniki so pustili posledice na Milanovem zdravju, še posebej na hrbtenici. Postal je naveličan dela na terenu, še posebej pa ga je bolelo, da je »zamudil« odraščanje starejših dveh sinov. Dolgo časa je iskal prosto delovno mesto hišnika in tako postal hišnik v Domu. Kot pravi Milan, je

»ta služba blagoslov in najlepše darilo, ki ga je kdaj prejel.« »V tej službi sem zadovoljen, tudi kolektiv je dober.«

Je pa Milan tudi zelo aktiven v župniji in vedno priskoči na pomoč, ko kdo kaj potrebuje. Prav tako že od najstniških let hodi na pevske vaje in poje tenor. Pravi, da je petje poleg preživljanja časa z družino njegovo največje veselje, ki pa ga je zaradi prejšnje službe deset let zanemarjal. Najbolj je Milan ponosen na svoje otroke, še posebej, ko sta starejša dva pohvaljena pri delu, da sta lepo vzgojena in da znata zaslužiti denar za svoje potrebe. Seveda ga otroci kdaj tudi razjezijo, ker so, kot pravi Milan, »v svoji glavi«, vendar pa »moraš čez ta obdobja«. Prav tako pa je zelo ponosen tudi na najmlajšega, s katerim zelo rad preživlja svoj prosti čas, in pa seveda nase in na ženo, saj sta si skupaj ustvarila prav lep dom.

Milan nedelje in prosti čas preživlja z družino, rad kuha, rad gre na vrt, rad vlaga zelenjavo, se pa doma tudi rad malo oddahne in kaj popravi po hiši. Doma imajo tudi kar nekaj živali: kokoši, zajce in mačke. Od hrane ima rad kakšno dobro orehovo potico in dobro suho meso, spije pa rad »kakšen deci dobrega črnega vina in kakšen šnopček za zdravje«.

Za prihodnost si Milan želi, da bi otroci prišli do kruha in da bi z ženo imela lepo starost. Ga pa včasih razjezi življenje v »teh časih«: egoizem, vsak skrbi samo zase, nihče nikomur ne pomaga.

Za konec Milana prosim še za kakšen nasvet ali pa modrost, do katere je prišel v svojem življenju: »Ko sem bolj spoznal vero in Boga, me ni ničesar več strah: zaupam Bogu in vse gre tako, kot mora. Zaupati moraš Bogu in vsaka stvar je lažja; če se obremenjuješ, je vse zaman. Življenje je lepo, z Božjo pomočjo gre samo od sebe, ni potrebno, da se sekiraš, vendar pa moraš do tega spoznanja priti sam. Ne veš, kdaj prideš do tega. In pa še to: če ti starejši da nasvet, ga upoštevaj, čeprav se ti zdi neumno, ko si mlad.«

Zapisala Tjaša Gracar



VOZIČKARJI – POLETJE 2018



Ponedeljek je. 2. julij 2018. Poletje se je začelo pred 12 dnevi, a spremlja nas muhasto, bolj aprilsko vreme. Vročina, mraz, sonce in dež se menjavajo iz dneva v dan. V oblačnem vremenu se vseeno odpravimo v Novo vas – po domače – v Logatcu. Kolona vozičkov, spremljevalcev

z župnikom na čelu se vije po ulicah do cilja, kjer nas sprejmejo z odprtimi rokami. Prostovoljci v Logatcu so čudoviti. Piknik s čevapčiči, pečenimi hrenovkami, na kupe slaščic, sok in še kaj izpod »šanka«!

Brez ubrane slovenske pesmi na teh srečanjih ne gre. Prijetno druženje nas vedno razveseli in polepša še en prijeten dan, ki ga preživimo v Domu Marije in Marte. Dobro volje v prijetni družbi in s polnimi želodčki se vrnemo na kosilo. Le kdo bo še »južnal« v Domu?

Slavko Ogrizek

Petkova srečanja

V Zavodu Doma Marije in Marte imamo ob petkih po našem kosilu srečanja z voditeljico Tereziko. Skupinica je prerasla v skupino. Sam prostor je čudovit – ob lepem vremenu seže oko do planin, nahajamo se namreč v V. nadstropju. Ob prihodu nam pogled obstane tudi na mizi, lepo okrašeni in obloženi, vse le za nas, stalne povablence na srečanje. Nekateri se pripeljejo z vozički, drugi pridejo s pomočjo hodulje, nekaj oseb se še lahko prosto premika. Pričakuje nas vedno nasmejana voditeljica. Vedno obravnavamo drugo temo, vzgojno za nas, ki smo v letih, sledi pogostitev in kavica. Nekajkrat nas je pa presenetila s skrito osebo, ki igra v orkestru Fabiani na Vrhniki. Njeni

glasbili – harmonika in violina – sta igrali, morali bi plačati za tak nastop, ki je izzvenel kot operni nastop. Sledili so tudi aplavzi, da je bilo več podaljškov kot pri nogometu. Glasbenici smo iz srca čestitali. Enkrat nas je z obiskom presenetil g. župnik. Tudi on je pomagal peti slovenske pesmi ob spremljavi glasbenice.

Malokdaj, ko res ne gre drugače, to srečanje odpade. Vse razumemo in se veselimo ponovnega snidenja. Izbrali smo tudi svoje ime KLEPET. Če ne verjamete, se nam pridružite naslednji petek.

Navdušena oseba

KLEPET



Nekega lepega dne me je Rezka prosila, naj pridem na srečanje skupine Klepet kot neznani gost. Kot vedno sem ji odgovoril, da ni šans, ker si kot normalen moški, kar pomeni lenuh, nisem hotel naložiti še več dela k tako ali tako težkemu dnevu službe. Rezka je prava ženska in ve, kako prepričati moškega – rekla mi je, da se bom na ta način osvobodil 45-ih minut nege, pospravljanja, papirjev ... in s tem je zadela desetko. Prepričala me je. V šestem nadstropju so me pokrili z rjuho. Prišla je skupina in začela zastavljati vprašanja, da bi odkrila, kdo je skriti gost. Na spol je bilo mogoče sklepati takoj zaradi mojih kosmatih nog. Ko so zvedeli

vse, sem mislil, da je konec igre in grem lahko domov. Vendar ni bilo tako. Moral sem odgovarjati na vsa mogoča vprašanja o svojem življenju. Mislim, da vedo o meni praktično vse. Priznati moram, da je bil ta del zame kar zanimiv. Pogledal sem skupino ljudi, ki jih poznam v perspektivi dela, kako jih zanima moje življenje, moji problemi, to, kar mislim. To je bila zame zelo lepa izkušnja, ker sem začutil edinost z ljudmi, s katerimi sem bil doslej samo v profesionalnih odnosih. Mislim, da sem se na ta način zelo približal vsakemu izmed njih. Poleg tega sem imel ta dan rojstni dan. Doma sem bil sam, ker so bili moja žena in

otroci že dva tedna na Poljskem. Na ta način sem imel nepričakovan rojstni dan skupaj z drugimi. Kuhinja je priskrbela ledeno kavo in sladoled. Bilo je res simpatično. Na koncu je prišla sestra Leonida in poleg voščil sem dobil za darilo lep dežnik. Pozdravljam skupino Klepet in se vam zahvaljujem za to srečanje, ki je bilo, zdi se mi, zame še bolj pomembno kot za vas.

Konrad Czuba

Na morju v lavorju



V petek, 6. julija, sem začela hoditi na masiranje nog k strežnici Rezki v četrto nadstropje v Domu Lazar.

Rezka mi je pripravila fotelj, me sezula, mi zavihala hlače in postavila umivalnik s toplo vodo. V vodo je dala nekaj pesti debele kuhinjske soli iz sečoveljskih solin, pomešane z zdravilnimi zelišči, in sicer z

ognjičem, sivko, vrtnico in rmanom. Zelo lepo je dišalo po sivki. Hecali smo se, da smo na morju v lavorju. Poslušali smo popevke o morju in dalmatinske pesmi. Ko je bil koncert Melodij morja in sonca, smo poslušali zmagovalno pesem Ko pomol poljubi morje Mance Špik. Poslušali smo tudi Oliverja Dragojevića, ki je takrat umrl. Skoraj vedno smo pili kavo in lizali sladoled. Tudi pogovarjali smo se.

Drugič sem imela masažo v četrtek popoldne. V vodi, v kateri sem deset minut namakala noge, sem spet imela zdravilna zelišča. Bila sem na terasi Doma Lazar. Rezka je v vodo od takrat naprej vedno kanila rožmarinovo in sivkino olje, limonino in metino tinkturo za kopel. Rožmarinovo olje mi je dala tudi na roke, potem pa še kremo, da sem si jih namazala. S kremo in rožmarinovim oljem je masirala tudi noge, najprej vsako posebej in potem obe skupaj.

Pri eni od masaž sem izvedela, od kdaj se Rezka razume na masažo nog. Povedala je, da je mož zbolel za rakom, ko je imela 28 let. Ker je imel slabo prekrvavitev, ji je zdravnica rekla, da mu naj noge namaka v

zeliščih in topli vodi in mu jih masira. Pomagalo je. Mož je živ še danes, po 22-tih letih. Rezka je tudi veliko brala o pomembnosti masaže nog, saj so v stopalih centri za posamezne dele telesa.

Po masaži sem imela zelo tople noge in dobro sem se počutila. Z menoj je vsakokrat namakala noge še kakšna gospa, več pa jih je sedelo zraven, ker jih je Rezka čuvala. Vedno jim je povedala, da imam prednost, ker sem stalna stranka.

Ker je lepo dišalo po zeliščih in še posebej po rožmarinu in ker smo peli in poslušali dalmatinske pesmi, sem imela res občutek, da sedim na morju in namakam noge vanj.

Zapeli smo tudi za god, in sicer Ani in Jakobu v četrtek, 26. julija. Takrat pa je bil z nami Janez Trček, ki je pripravil za vse vinski šodo, košček rulade in kavo.

Pa še to, ko smo v četrtek, 2. avgusta, namakali noge in ko je Rezka meni masirala noge, je neka gospa na vozičku začela jamrati. Ko so jo vprašali, kaj jo boli, je rekla, da stopalo. Smejali smo se, ker smo vedeli, da je nevoščljiva.

Rezki se lepo zahvaljujemo za lepe trenutke z njo in za njeno delo.

Karolina Medvešček

Masažni aparati

Na zadnjem srečanju skupine Klepet v juliju letos smo presenečeni doživeli obisk predstavnika in zastopnika podjetja Sanolabor iz Ljubljane, kjer prodajajo in servisirajo tako hodulje, invalidske vozičke oziroma vse artikle, ki so v prodaji.

Gospod je predstavil masažne in druge aparate:

enostavnega z upogljivo ročko, močnejšega, ki se lahko regulira na več jakosti, uporablja se s podaljškom, držalom ali pa se z ježkom ovije okrog roke in se uporablja kot ročna masaža. Garancija je različna, od treh let dalje. Priložena so tudi navodila. Cene se gibljejo od 30 do 60 evrov.

Priprava za obuvanje nogavic sestoji iz dveh palic. Na koncu je pritrjena krpa, ki se ukrivi. Naš član Mavrice je povedal, kako se to uporablja. Gospod je elegantno obul nogavice, ne da bi se priklonil. Pripomnil pa je, da je večji problem sezuti nogavice.

Aparat ob kopanju: držalo za umivanje po hrbtu, banjica za kopanje nog in masažo, avtosedelj, ki omogoča masažo celo med vožnjo, dvojne skupne copate za mrzle nogice, »ježek« oziroma »jajček« za krepitev

mišic rok; ob stiskanju se dobro krepijo mišice, palice za pobiranje predmetov, ki nam padejo na tla.

Poizkusili smo tudi to stvarco – če so predmeti tanki, moramo uporabljati več napora in končno uspemo. Zastopnik Sanolaborja nas bo še obiskal in drugič pokazal mazila, kapljice, gele – vse za lajšanje težavic v naših letih. S tem si marsikdo omili svoje težave in optimistično zre v prihodnost.

Hvala voditeljici za povabilo takih strokovnjakov, da pripomočke vidimo, preizkusimo in nekateri jih tudi nabavijo.

Članica Mavrice

3. 8. – druženje skupine Klepet

Pričakali smo topel sprejem voditeljice in pogrnjene mize z dobrotami. Na to smo se že kar navadili. Sledil je prihod pokrite osebe, ugibali smo vse mogoče. Glavno je bilo: s čim se ukvarja oz. njen poklic. Končno smo rešili uganko: oseba je komaj 16-letna Brigita, še dijakinja in že 10 let igra citre. To je bilo navdušenje ob prvih taktih. Imela je celo malo obvezan prst – morala ga je zaradi nas odviti, da je lažje igrala. Začetki so bili – kot vsi – ne posebno lahki, napredek v igranju je sledil le polagoma. Vaja in samo vaja dela mojstra! Po teh stopnicah se je vzpenjala naša Brigita in prišla že daleč. Še se vzpenja. Glasba res povezuje ljudi. Igrala je slovenske narodne, nato še nekaj popevk. Petju se je priključila tudi oseba, ki je slučajno prišla v Dom na obisk in veselo je zapela popevko. Vse smo nagradili z aplavzom, zato so sledili podaljški. Ob kavici je vse zelo hitro minilo. Določeni Mavričarji modrujejo, da se ob takšni glasbi pomladijo za deset let in pozabijo na

bolezen. Ali jim verjamete? Počutje pri vseh je res pozitivno. Le tako naprej.

Članica Mavrice

September 2018 – Dom Marije in Marte



Želim, da Dom Marije in Marte spoznate ne le kot Dom za starostnike, ampak da se v njem dogaja veliko lepega.

Kar v štirih skupinah se stanovalci enkrat tedensko družimo ob kavici in se o marsičem pogovarjamo. V peti skupini, imenovani EQUALIN, pa smo

predelali vsa iz Bruslja poslana vprašanja, ki so se nanašala na izboljšavo in spremembe v domovih za ostarele. Potem pa smo druženje nadaljevali v preimenovani skupini MAVRICA. Ima pa novost – skritega gosta. Uganiti moramo njegov poklic, potem pa nam zaupa nekaj o svojem poklicu in o svojem življenju. Spoznali smo že računovodkinjo, upokojenca, negovalko, voznika avtobusa, baletko ... prisluhnili pa smo tudi igranju harmonike, violine in citer.

Svojo željo po ustvarjanju lahko izrazim v sobi za delovno terapijo; v minutah za telovadbo se s pomočjo fizioterapevtke trikrat tedensko razgibavamo. Imamo kinopredstave s primerno vsebino; kaj lepega pa nam prebere knjižničarka iz mestne knjižnice.

V poletnih mesecih obiščemo naše prostovoljce, ki nam pomagajo na izletih po Logatcu – ponedeljkovni sprehodi. Pred našim Domom pa se poigramo z otroki našega Miklavževega vrtca in tudi posladkamo se.

V Domu imamo še Jožefovo dvorano, kjer nam, stanovalcem, od zunaj prispele skupine omogočijo stike z zunanjim svetom, saj nam igrajo, plešejo in pojejo.

Naši zaposleni in vodstvo Doma se res trudijo, da nam je lepo.

Majda Glad

MEDGENERACIJSKE SKUPINE

- BETANIJA: sreda ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- EMAVS: torek ob 15. uri v V. nadstropju Doma Lazar
- MARIJA: četrtek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije
- MARTA: torek ob 15. uri v jedilnici Doma Marije

TEDENSKE AKTIVNOSTI

- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 7.10: telovadba v Domu Marije;
- PONEDELJEK, SREDA, PETEK ob 9.10: telovadba v Domu Lazar;
- TOREK ob 9. uri: vaje za spomin v V. nadstropju Doma Lazar;
- TOREK ob 9. 45: vaje za spomin v Domu Marija;
- ČETRTEK ob 9. uri: kreativna delavnica v pritličju Doma Marta;
- PETEK ob 10.30: sv. maša v kapeli Doma;
- NEDELJA ob 10. uri: sv. maša v župnijski cerkvi.

MESEČNE AKTIVNOSTI

- SOBOTA, 1. 9. 2018, ob 10. uri: SREČANJE S SVOJCI;
- ČETRTEK, 13. 9. 2018, ob 9. uri: izlet prostovoljci;
- ČETRTEK, 13. 9. 2018, ob 18. uri: odprtje razstave;
- NEDELJA, 16. 9. 2018, ob 15. uri: DAN SLUŽENJA;
- SREDA, 19. 9. 2018, ob 9. uri: obisk otrok in skupne delavnice;
- SREDA, 19. 9. 2018, ob 15. uri: Obrtniški MePZ Notranjska;
- SREDA, 19. 9. 2018, ob . 20 uri: predavanje za odrasle v JD;
- ČETRTEK, 20. 9. 2018, ob 9.30: izlet stanovalci in otroci;
- PONEDELJEK, 24. 9. 2018, ob 9 uri: obisk RDEČIH NOSKOV;
- SREDA, 26. 9. 2018, ob 9.15: kino v Jožefovi dvorani;
- ČETRTEK, 27. 9. 2018, ob 14. uri: praznovanje rojstnih dni;

Meni pa je dobro, da sem blizu Tebe, moj Bog.

Ps 73,28

Ljudmila Boben

Blagor vam, ker ste se že tukaj veselili srečne večnosti.

ZEMLJEPISNA UGANKA

DOBOVA, REPNJE, ZADOLJE

Vsaki besedi vzemite tri ali štiri črke in jih združite v eno besedo. Dobite dolenjsko-kraško polje, na katerem je Videm največji kraj.

— — — — —

Vsem nagrajencem poletne križanke iskreno čestitamo!



SMEJALNICA

Neumna žival

»Katera žival je po tvoje najbolj neumna?«

»Molj! Poletje preživi v krznem plašču, zimo v kopalkah!«

Slepa pokorščina

»Zakaj piješ vino z zaprtimi očmi?«

»Zato, ker mi je zdravnik rekel, da alkohola ne smem videti!«

Lokomotivi

Med premikanjem po tirih na železniških postaji parna lokomotiva sreča električno lokomotivo in jo vpraša: »Ali si nehala kaditi?«

Petelin

»Petelin, ki ste mi ga sinoči pripravili za večerjo, mi je obležal v želodcu. Zaradi tega sem se že ob štirih zbudil,« se pritožuje gost pri zajtrku.

»Ah, kaj poveste!« odvrne gostilničarka.

»Ko je bil še živ, nas je prav ob tej uri budil!«



Zbrala M. Č.